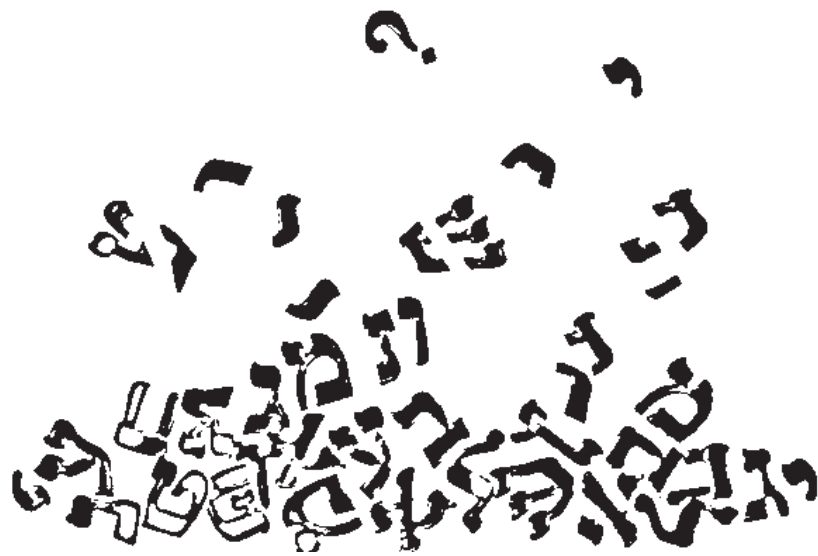

בין השורות

מוסף שירה

סדר השירים

חורף / יאיר סט

[היו לילות עם רבקה] / שי ישראלי

ויאבק איש / שי ישראלי

[בדרור הערב והקץ] / איתן דקל

הייקו / בצלאל ברוק

תחת גפנם / אריאל קליין

[נשקל בכיס] / נתנאל גראזי

[בירכיים אסופות מדין] / משה בלאו

[הכוסות בכיור מחכות לגואל] / עידו יגל

תבערו אש / גבריאל בומן

[התוועדות י"ט כסליו] / משה בלאו

יהודי נודד / אריאל קליין

שניים אוחזין בשבועה / דוד טבסקי

כריכות / איתן דקל

נע ונד תהיה בארץ / גבריאל בומן

[גב על גב על גב טבוע] / נתנאל גראזי

[כאשר היית] / שי כהן

[עט רושם] / נתנאל גראזי

גלקסיית הסטיב / הלל לויין

חורף

יאיר סט

לעת ערב,

אֶהְבֵּנוּךְ בְּלֵי תְנַאי,

אֶהְבֵּנוּךְ בְּגֵלל גּוֹנֵי הַשָּׁמַשׁ

הַשׁוֹקֵעֵת.

לעת ערב חֶבְקוֹנוֹ

עֲצָמָנוּ

לְהַפְיֵג קַרְיֵרוֹת שְׁבֵלָב.

לעת ערב כְּסִינוּ עֲצָמָנוּ

בְּבוֹשָׁה

לְהִסְתַּתֵּר מִפְּנֵיךְ,

שְׂאוּלֵי תִסְתִּיר פְּנֵיךְ מֵאֲתָנוּ,

אוּלֵי לֹא תֵאֱהָבֵנוּ.

*

שי ישראלי

היו לילות עם רבקה
בהם שכחת אביך ואמך
ושכחת את ארץ המוריה

היו תפלות ארכות
בהן שכחת את רבקה
ושכחת בניך

היו שעות שצצמת עיניך
ושכחת בגידות ושכחת מותך
ושכחת חייך

היו רגעים שקראת בקול
יקוק הוא הא-להים

ויאבק איש

שי ישראלי

אלו ידע שהאיש מלאך

היה מבין שאלוהים

והיה מבין שאינו יכול

והיה כועס

ובוכה

ושותק

ואני יודע

*

איתן דקל

בְּרוּר הָעֶרֶב וְהַקֶּץ

יֵשׁ אָדָם רוֹכֵן אֶל רֶטֶט גּוֹ שְׂרָשֵׁי הָעֵץ.

וְהָאָדָם נָשׁוּף מְרוּחַ צְמָרוֹת,

וְהָאָדָם רְדוּף קוֹלוֹת וּדְמָמוֹת

וְאַבְדוֹת וּמְצִיאוֹת –

יֵשׁ דְּבָר אָבֵד כְּשֶׁנִּמְצָא,

יֵשׁ וְרַק הָרוּחַ חוֹצְצָה

בֵּינוֹ לְבֵין זְכוּרֹן הַכֹּל,

וְהוּא אֶל שְׂרָשֵׁים נוֹשֵׁב לְנֶפֶל

וְהוּא יָכוֹל.

*

בצלאל ברוק

הייקו היא תבנית יפנית לכתובת שירים שהגדרה שלה מורכבת. לצורך העניין בחרתי להתמקד במאפיין ספציפי – מקובל לומר בעברית שמבנה ההייקו הוא שלוש שורות, כשהראשונה והאחרונה בנות 5 הברות, ובאמצעית 7.

למעשה, הגדרת ההברה הזו אינה מדויקת – ביפנית סופרים "אין": תנועה רגילה היא אן אחת, תנועה ארוכה או דרתנועה (דיפתונג, למשל 'אי') היא שתי אן, וכן הלאה.

החלטתי להתעלם מהשפעת העיצורים על מספר האן בשורה, ולמפות את ההבדלים באורך התנועה למערכת התנועות העבריות: שווא וחטפים – אן אחת; תנועות קצרות – 2; וארוכות – 3.

(מטבע הדברים, זו הגבלה שמצמצמת מאוד את אורך השורה, בגלל אהבת העברית לתנועות ארוכות, אבל זו הגבלה משחררת, במובנים מסוימים).

*

שְׁשִׁי

אֶךְ הִנֵּה

שֶׁבֶת

אבִידָה

נֶפֶל

וְכִי יֵשׁ

סֶמֶן

*

לְפֶתַע

מִקְמוֹצוֹן

נִשְׁבֵּר

*

פֶּלֶב

הִזָּה חִמִּי

רִגַע

תחת גפנם

אריאל קליין

לא נשאל גפן, כך אומרת אמי,

הזמורות הדקיקות

נטולות העלים

בשלקת פה עצובות

נראות כחוט תיל סביב למתקן

ההדלגה

מזכירות לאמי תמונות

שהיא רוצה לשפח.

גם תאנה לא נשאל, כך היא ממשיכה,

ענפיה נראים אנדרטה לזימים אפלים.

בכניסה למוזאון העצב

נתן לראות פסל המזכיר תאנה

בשלקת

בחרף.

השכנים מהמפלס העליון נטעו גפן
ועל חומת הבטון המפרידה
בין ביתי ובין ביתם משתרעת גפן פריה,
ובגבול הצפוני של המגרש
שתלו השכנים מצפון עץ תאנה.

וכך גם אני,
פחדתי העצב והשכול,
נוכל בחרף לפחד מהתיל המאיים
ומהידיים הגרומות המושטות מעלה מעלה,
ובקיץ נוכל לשבת
תחת גפנים
ותחת תאנתם.

*

נתנאל גראזי

נשקל בכיס: להט החרב המתהפכת

מלך השערים, טורט העינים

המחלף ובעל הרצונות כלם.

גולל אור

מקסם לדוד.

שמרני אל פי חסייתי בך

ואל תנתן נפשי

בכפי, כולא ברקי

אצנח לפניך בלילה ואחלם ואשפח ואזכור:

*

משה בלאו

בִּירְכִים אֲסוּפּוֹת מְדִי

בְּמִים קָצַת קָרִים

בְּזַעַת דְּבָקָה וְחִבּוּקָה

בְּדוּד שִׁיר הַשִּׁירִים,

יוֹצְאִים עִם שָׁחַר

בְּשִׁמְיָה נוֹשֶׁרֶת,

מְאַחֲרִים.

בְּגִבּוֹר לֹא קוֹרָא

בְּזִיק תִּקְנָה לְצֵל,

לוֹקְחִים טְלִית תְּפִלִּין

יוֹצְאִים לְהַתְּפַלֵּל.

*

עידו יגל

.א.

הכוסות בכיור מחכות לגואל

שישאל

מה אתה מחפש שם

כבר עשר שנים

זקנים מרחפים מעליך

ואתה צעיר בספרים

מחפש את צורות החיים.

.ב.

משימות שלא אתה תבצע:

לכרות תורה חדשה

בלילות ארכים ובגזע מלים

למשך את הרוח

(להכריח אותה לדבר)

באצבעות קרות קפואות

לקרצף את הקץ.

ג.

שָׁמַע,

לֹא לָךְ מְנוּחָה

(רַק בְּסוּף נְשִׁימָה).

וְתָר,

אֲבָנֵי שֵׁשׁ מְחַכּוֹת לְשׁוֹבֵךְ.

תְּבַעְרוּ אֵשׁ גבריאל בומן

“נר שאחורי הדלת אסור לפתוח הדלת ולנעול כדרכו מפני שהוא
מכבהו אלא יִזְהַר בשעה שפותח ובשעה שנועל. ואסור לפתוח את
הדלת כנגד המדורה בשבת כדי שתהא הרוח מנשבת בה ואף על פי
שאינ שם אלא רוח מצויה”
רמב"ם, משנה תורה, זמנים, הלכות שבת, י"ז

שֶׁעַר נִבְעַט בְּפָנָי,

שְׁרִיקַת סוּפוֹת.

נִיחֹחַ אֶגּוֹז חַי

זְגוּגִיּוֹת מְתַנְּפוֹצוֹת.

נֵר סְפֵי סוּעַר,

שֶׁלְהִבְתּוֹ מְאִימַת לְגוֹעַ,

הַנִּיחֹחַ לְלֵב הַבּוּעַר,

מִרְתָּפוֹ בְּאֶפְרַיִם לְצַבֵּעַ.

לְהִבָּהּ בְּעִיר, אֲגִדַּת קֶץ,
נִתְּרָה בְּדֶרֶךְ רְעָפִים.
'אִי לְכַתֵּף עֲלֵמ־אֵשׁ,
מוֹחֶקֶת צְלִילֵי הַבָּתִּים?'

'אֶסּוּג אֲלֵי יַעַר'
לְחֹשֶׁה שְׁבוּי־תֵּעֶן
'אֶל־לֵה־טֶבֶר'
'שֵׁם יִצְלִיל תִּקְנֹת קָדָם'

כְּבָתָה בְּאַבְחָה.
נִי־צוֹן עֲטָתָה,
תִּמְצָאָהּ בְּגַחַל שְׁלֶכֶת.
כִּי תִקְשִׁיב בְּעֵדָה
— שְׁזוֹרַת תְּהוֹדָה —
רוֹחָה כְּשֶׁמֶשׁ, צוֹחֶקֶת.

[התוועדות י"ט כסלו]

משה בלאו

לֵאט לֵאט מִתִּים הַמְסַפְּרִים
הוֹפְכִים לְאוֹתִיּוֹת
הוֹפְכִים לְנִקְבוֹת
בְּסוֹף, לֵאט, הָאֲזִנִּים נְרֻטְבוֹת
וְנִפְתָּחוֹת לְחִלּוּפִין
הַנְּגוּנִים מִתְּגַלִּים בְּגִלּוּפִין.

אַחֲרֵי הַהֲתַגְלוֹת –

מִיָּתֵר

תִּרְאֵי, תִּרְאֵי אֵיךְ אֲנִי תֵר
וְכָל הַרְעוּא מִתְּהַפֵּךְ
תִּרְאֵי אֵיךְ שְׂאֲנֵי דוֹעֵף.

בְּלֵב הַדְּעִיכָה מֵדוֹת

בְּסוֹף תְּמִיד חוֹזְרוֹת הַחֲסִידוֹת
שְׁחַר לְבָן, זֶה מוֹחֲשֵׁי, בְּסוֹף
צְמָאָה, צְמָאָה נִפְשֵׁי.

יהודי נודד

אריאל קליין

שנים אחרים

בי.

זה אומר כלך שלי

וזה אומר כלך שלי.

לזה אני אומר אני

מצאתיך

רוצה למצא,

ולזה אני אומר אני מצאתיך

רוצה למצא.

אף הנני עונני פאברה.

אברה ממקור חיי,

אברה מצור מחצבתי.

רוצה לשוב אל מעבר לאפק,

אל המקום בו לא הרגשתי

זרות

ובדידות.

וְהִסְפִּיק

הוא

הַמְקַנֵּן בְּכָל לֵב

גַּם בְּלִבִּי קָנָה שְׁבִיתָה.

אֵיפֹה עָדִיף לְחַיִּוֹת?

וּמָה זֹאת אֶהְבֶּה?

הָאֵם אַחַד הַצְּדִדִים

יְכוּל לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה

וְלִתְפֹס אוֹתִי

אֶפְלוּ מוֹל בַּיִת הַדִּין

הַשׁוֹרֵר בְּלִבִּי?

אוּלֵי יְהִיָּה צַד

שְׂאוּכַל אֱלֹו לַצָּעֵק בְּקוֹל

אֶהְבֶּתִּיךָ?

וְהָאֵם אוֹכַל לְהַקְדִּישׁ עֲצָמֵי

אֶל הָאוֹר

וְאֵל הַמוֹטָב?

לְהִיּוֹת כְּאֵשׁ

אֲשֶׁר בִּי בְעֵרָה

וְלֹא כְנֶרֶה.

לְנֶשֶׁם אֲוִיר דְּרָכִים

מִהוֹל בְּאֶבֶק פְּסָגוֹת

וְשֵׁם לְהִיּוֹת

חֲפָשִׁי מִסְפָּקוֹת

וּמִלֹּא בְשָׁבוּעוֹת.

שניים או חזין בשבועה

דוד טבסקי

שְׁנַיִם אוֹחֲזִין

בְּסִגְיָה –

זֶה אוֹמֵר,

וְזֶה אוֹמֵר,

זֶה נִשְׁבַּע וְזֶה נִשְׁבַּע,

בְּאֵמָא שְׁלוֹ הוּא נִשְׁבַּע.

שְׁנַיִם אוֹחֲזִין –

הָאָדָם וְהַסֵּפֶר

סֵפֶר וְאָדָם,

מְנַסִּים לְהַמְצִיא פְּנִיטָזִיָּה חֲדָשָׁה

שְׁפוֹרְחַת כְּמוֹ בּוּעָה בְּאֹוִיר,

בוֹנִים מְבָנִים רְעוּעִים,

לְיֵשֵׁב אֶת הָעֶבֶר עִם הַהוֹנָה הַטּוֹרֵד אֶת הַמְּנוּחָה.

שְׁנַיִם אוֹחֲזִים –

בְּקִדּוּם בְּעִבּוּדָה

בְּלַמּוּדִים, בְּתַחְבִּיבִים,

וְכֹלָם אוֹמְרִים

וטוענים
והשבועה מנכיחה
הקיום של שניהם
לא עובר.

שנים אוהזין –
הוא,
היא,
כל כף שונים
ואתו הדבר,
בשלהם בלי אף אחד
רוקדים רקוד משתף.
רקוד רך, קשה, עדין וקפוז,
מפריחים מדבריות שוממים.
השבועה היא עצם החיים.

שנים אוהזין –
זה עם הספין,
זה מרים ידיו,
האם עצת החכמים
תמנע את הטרגדיה?

שנים אוהזים –

לא יחיד ולא רבים,
עינים לעינים
מושכים בשני קצות החבל,
האם שבועה תספק את היצורים
במדינת ההפקר?
האמת
מסתרת בערפל סמך,
ולא תצא לאור בלא העמידה אל מול –
מול השלישי הקנים תמיד,
מול האלוקים המתגלה בדין.

שנים אוחזין –
מעלילים עלילות
על החיים הטובים יותר,
מעבר למציאות הרדודה, השגרתית,
יום יבוא וזה יהיה שלנו – הם אומרים.

(שנים אוחזות,
רוצות להשתתף,
לטל חלק בשבועה,
בברית הדמים.
היכן הן?)
שנים אוחזים.

יבואו שניהם,
יפגשו,
ישבעו,
וילכו כל אחד לדרך.
וילכו כל אחד לדרך.

תינוק אוהז באמו –
כלם אחד,
הוא שלו.
עוד מעט יפציע שחר
מבעד לחלונות,
אור רך יספר לו סוד.
מנחת אצלו השבועה מכבד
לאדם מתנהל בעולם בקדוה
מצחקק התינוק
שנים?

כריכות

איתן דקל

“ואינון לבושי יקר, דמתלבשא ביה נשמתיה. ואינון יומין

הו, דזכה בהו, ולא חב בהו”

זוהר ויחי רכ”ד ע”ב

לבושו הרקיעים אפוד של תכלת

ובקוריאאפשר דקים נזהר עולם,

כרכו העננים שעות כדלת

טנה סביבו יחיד תקנות אישם –

אישם גרא מלהטות,

אישם יחיד בעלטות,

אישם יממות לעטות.

נַע וְנָד תְּהִיָּה בְּאֶרֶץ

גבריאֵל בּוֹמָן

רְסִיסֵי רוּחַ דּוֹקְרִים בְּבֶשֶׁר

חוֹצְבִים תְּהוֹמוֹת,

שִׁירִים וְאוֹתוֹת

מִצְמִיחִים בִּי אוֹצֵר.

הַיָּם הַעֲרִין בְּצַעֲקָה מְאֵחָה,

הַחֹל טוֹכֵעַ, נִמְחָה וּבּוֹכָה,

קוֹל דָּמוֹ מִהִבִּיל וְעוֹלָה

מִחֶלֶל לִבּוֹ, הַקָּדָשׁ גָּלָה.

נָדָה נִפְשָׁנוּ

כְּצִפּוֹר מִפֶּחַ מִחֲלִיד,

בְּדֶרֶךְ אוֹרוֹ פְּנִיָּה,

שִׁבְעֵתִים מִתְמִיד.

*

נתנאל גראזי

א. התפוצות

גב על גב על גב טבוע

המרווחים הפרושים רוטטים אצורים

וראשי העמודים בוערים בקרק

מגלון וזוהר. רמדאן.

יש להם קול גדול בארבע לפנות בקר.

לי יש שקט

(2017)

ב. בטרור

מצודות נפרסות מעלינו

בזמים ארפי בלימה

נְטִיתִי יָדַי מֵעֲלֵי לְעֶצֶר נִפְיֵלָה -

וְנִשְׁמָטֹתַי. הִקְרַקַע חֲסֵרֵת רַחֲמִים

וּבְשָׂרָהּ הִיא אוֹחֲזוֹת בְּפִיהָ.

וְרֵאִיתִי שְׂמֵחָה מִתְנַפְּצָת. וְהָיוּ בִי מִלְיוֹן רְגָעִים – וְרִשְׁתוֹת

הַסּוּאָה שֶׁל שָׁמַיִם נִמְתַּחוּ

מֵעַל שְׁעָרִים צְהָבִים

שֶׁל כָּזָב

וְשֶׁל בְּכִי נִשְׁלַט

מִנְקֻדוֹת עֲרוֹן שְׂסָבִיב לוֹ,

מִתְכַּסִּית הַרְרִית שֶׁל שִׁגְרַת מִלְחָמָה.

וְלֹא לִילָה יָרֵד.

נָא לְשִׁטְף יָדַיִם

עִם כְּנִיסַתְךָ לְמִשְׁרָד.

(קִיץ 2020)

ג.

השמש יורד על רמאללה
ואתריה ותחתייה.
פס של רמאללה כחל וכתם.
(תאות השמש לשקע
והאדמה להפרד. ואור בלא שמש
מעורר העולם אל אורות אחרים
מימים אחרים)

ורד הולך ונאסף. בניני רמאללה מצילים המונם. אבנים
נערכות מחדש.
קולות אחרים
מצפינים תבערות רבות.

הקול קורא.

נתפלל

(קיץ 2020)

*

שי כהן

כְּאֲשֶׁר הָיִיתָ

פֶּעַל יוֹצֵא

הָיִיתָ מְדַבֵּר אֵתִי דְרֹךְ הָעֵינַיִם הָאֵלֶּה

שְׁלָךְ

שְׁתַּמִּיד נִרְאוּ לִי

תְּהוֹם רַבָּה לְאֵינְסוּף.

*

נתנאל גראזי

עט רושם. היד

נקה. מי יודע עז אפך

מוחק הזמנים. כביר תפלות נשכחות.

מבור

מלא עברתי נופל על פני. שורות מסרים בלתי מחוקים מטא העמיקו שכחה –

הבור מלא.

אין בו מים.

גלקסיית הסטיב

הלל לויין

בגלקסית הסטיב ארבעה חורים שחורים:

בסבסוב ספירלי
ערוף

מלוא
מלוא

הדשא סינטטי

מפנר ברמון וזית

פנשרת רדיואקטיבית

חתולים מקלים לי

מניפולציות

שאריות כביסה

קצאי זולות

עשבים קמלים

הצטרפות של אגני קיומית

בסלסלת הנובה ירקה

מחכה להאסף.